

čemu kao da slijedi umjetnika čiju je nagradu dobio. Na izuzetan način sje-dinjuje simbolizam umjetnosti svoje domovine, zemlje Izlazećeg Sunca, s modernim trendovima zapadnjačke plastične umjetnosti. Susrećemo se na izložbi sa skulpturama totemskog i totemističkog izraza i sadržaja koje ocrtavaju životni ciklus: »čovjek odnekud dozvan (u ov^u egzistenciju) i čovjek nekamo poslan (u neku egzistenciju)«.

Na svečanosti dodjele nagrade i otvaranja izložbe održali su, u organizaciji predsjednika čitavog programa Vite Clementi, kraći vokalni koncert sa skladbama talijanskih i hrvatskih autora mladi umjetnici iz Splita (učeni-ci Muzičke škole »Josip Hatze« u klasi prof. Branke Ristić) sopran *Marija Bubić* i tenor *Špiro Boban*, uz glasovirsku pratnju Olge Račić; kroz program je vodio potpisani ovoga priloga, a bili su prisutni mnogi uglednici talijan-skog kulturnog, političkog i crkvenog života, osobito pokrajine Marche; tako ugledni likovni kritičar i predsjednik žirija Floriano De Santi, brat i udovica pok. umjetnika Fazzinija gđa Anita Buy Fazzini i drugi. U repre-zentativnom katalogu koji je izišao u prigodi postave i dodjele nagrade, što je obaveza organizatora, napisao je urednik kataloga Luigi Lambertini: »Ari-stokratskičnost i esencijalna vitalnost skulptura Yoshina Ogata priziva izravno u pamet realnost različitih svjetova i s njima civilizacija, dalekih u vreme-nu i prostoru, one niponske (japanske), orijentalne u najširem značenju, i one druge, zapadnjačkih (europskih) korijena. Te dvije niti su tu, prisutne u svojoj očitosti, ali pomiješane i među sobom kao srasle.« Sličnim riječima na otvaranju izložbe Ogatinu umjetnost opisao je kritičar Carlo Meloni.

I tako, jedna ideja o dodjeli nagrade »Pericle Fazzini« i priređivanju anto-logijske izložbe nagrađenog s obvezom da u Centru za dokumentaciju osta-nu prvi put izložene skulpture i da se pribave skulpture drugonagrađenih, učinilo je da gradić Grottammare, inače vrlo ponosan na svoga najvećeg sina velikog renesansnog papu Siksta V. čiju su preci pred Turcima pre-bjegli iz Hrvatske, pribavi više od 150 skulptura suvremenih autora (Bodini, Peschi, Canuti, Sangregorio, Ligi...) i da postane jedan od važnijih centara talijanske suvremene umjetnosti.

SLUGA BOŽJI OTAC LINO MAUPAS

Vjekoslav Matijević

U krug hrvatskih blaženika pripada i naš, na žalost, ne dovoljno poznati spličanin otac Lino Maupas. Djed mu je rođen u Parizu, a u Dalmaciju je došao s Napoleonovom vojskom i bio je upravitelj vojnih bolnica Ilirskih pokrajina. Oženio se sa Spličankom i imao je dva sina. Starijeg Petra-Dujma koji je po-stao nadbiskup i metropolita zadarski te mlađeg Ivana koji je studirao u Padovi. Ivan se oženi s dramskom umjetnicom Rozom Mariani iz Avenzzana, te se nakon dužih putovanja po Italiji naseli u Splitu. U toj obitelji, među šestero sinova i četiri kćeri po rođenju posljednji bio je Lino. Rođen je 30. kolovoza 1866. u Splitu u Velom Varošu (kuća Pavazza II. kat, Sinov-čića ulica); kršten je u župskoj crkvi Sv. Križa; na krštenju je dobio ime ALPINOLO-HILDEBRAND-HUMBERT. Do 1876. pohađa pučku školu u Spli-tu, kad se obitelj seli u Zadar. U obiteljskom krugu proveo je vedro i veselo djetinjstvo; već u mladim danima zapaža se njegova sklonost svećeničkom zvanju te je postao svećenik-franjevac. Njegov stric, zadarski nadbiskup, msgr. Petar-Dujam Maupas uputio ga je na školovanje u zadarsko nadbiskup-sko sjemenište, tada pod upravom oo. Isusovca. Prvu sv. pričest primio je 21. svibnja 1879. god., a potvrdu 14. srpnja 1881. god. od svojega strica nadbi-

skupa. Školovanje nastavlja kod Male Braće u samostanu sv. Franje u Zadru. Upoznavši redovnički život i primjer fratara odluči pristupiti u Franjevački red. Redovničko odijelo oblači 30. rujna 1882. u samostanu sv. Ane u Koprnu, uzevši ime Petar. Nakon položenih prvih zavjeta 30. rujna 1883. poglavari ga šalju u samostan na Košljun (otok Krk) naše hrvatske provincije sv. Jeronima, gdje bi dovršio filozofske nauke. Vratio se u Zadar na bogosloviju, ali u veljači 1886. zamoli da bude otpušten.

Vrativši se u obitelj, stupio je u financijsku stražu, ali van samostana nije našao smirenje, te nakon godine dana zatraži ponovni primitak u Red. General Reda o. Bernardin od Portogruara ponovno ga primi i odredi mu ponovni novicijat u samostanu Fucecchio toskanske provincije sv. Bonaventure. Tako 4. siječnja 1883. ponovno oblači franjevačko odijelo uzevši ime fra Lino. Bogosloviju studira u samostanu Colloviti i 18. ožujka 1899. polaže svečane zavjete. Nakon toga general Reda o. Vjekoslav Canali od Parme, po volji generalne kurije odredi ga u franjevačku misiju Skutari u Albaniji. No providnost je htjela drukčije. Naime, o. Lino od mladosti je imao poteškoća s očima, a sada je po savjetu liječnika morao radi operacije i liječenja otići u Bolonju. U takvim okolnostima zadržao se u skloništu Male Braće, Sv. Mariji od Slobode, te izrazi želju da bi pripadao bolonjskoj franjevačkoj provinciji, što je od provincijalnog vikara o. Ireneja Rive od Busseta i postigao. Slijedi premještaj u samostan Sv. Marije od Milosti u Covignano, kod Riminija gdje je završio bogoslovske nauke, te 20. rujna 1890. u katedrali u Riminiju primio podđakonat, 2. studenoga đakonat, 30. studenoga u Forli od biskupa Dinka Svampa svećenički red. Prvu sv. misu služio je u svetištu Gospe od Milosti 8. prosinca 1890. Neko vrijeme boravi u Parmi, a zatim do 10. lipnja 1893. u samostanu sv. Franje u Cortemaggiora. Konačno poglavari ga određuju za samostan Presvetog Navještenja (SS. Annunziata) u Parmi, gdje stiče pješke 12. lipnja 1893. Tu je polje njegove djelatnosti, mjesto njegova tridesetjednogodišnjeg plodnog apostolata. Slijedeće godine imenovan je vikarom, a 1895. zamjenikom župnika. Bio je i zatvorski kapelan i duhovnik odgajališta »L. Lambruschini« u Certosi.

Od tada se apostolat o. Lina počeo pojačavati, zasnivši natprirodnom svjetlošću. Ovo je mjesto pretvorio u kuću Providnosti, gdje se pomagalo siromasima i potrebnima. Za njih je o. Lino dao život. Njegova obitelj izvan samostana »Navještenja« bili su siromasi Parme. Živio je s njima, molio i radio za njih. Njima je nosio hranu, odjeću i lijekove. Po Isusovu primjeru, posebno je volio djecu. Često im je morao nositi potajno hranu u kuću. Njegove sandale prošle su sve ulice Parme. O. Lino nije samo osiguravao materijalni kruh, nego je donosio i duševnu hranu. Spasavao je tijela, da bi došao do duša. O. Lino Maupas umro je 14. svibnja 1924. god. u 58. godini života, kod tvornice tjestenina »Barilla«, gdje se bio našao zbog dobrotvornog rada; umro je dakle u posljednjem činu ljubavi i milosrđa.

Pokopan je u Parmi, na gradskom groblju »Villetta«. Kip postavljen nad grobom prikazuje ga u hodu. Za života je mnogo hodao, nastavlja hodati, njegova misija nije završena i danas nastavlja činiti dobro. Svake godine franjevci samostana Presvetog Navještenja i građani Parme, spominju se godišnjice smrti o. Lina. U toku je postupak za beatifikaciju i kanonizaciju.

Na otvaranju postupka za beatifikaciju u Parmi dana 25. srpnja 1942. godine došla je i njegova 88-godišnja sestra Ana Maupas udova Weigel nastanjena u Rovinju u Istri i Marija Požar iz Trsta, udova dr. Lina Maupasa, nećakinja našeg sluga Božjega.

Potrebno je da se i mi njegovi sunarodnjaci bolje upoznamo s njegovim životom i djelovanjem, da mu se u potrebama obraćamo molitvama sa željom i nastojanjem da bude što prije podignut na čast oltara. Povodom 60. godišnjice njegove smrti 1986. god., štovatelji iz Parme hodočastili su u njegov rodni grad Split, gdje ih je nadbiskup dr. Frane Franić primio i toplo pozdravio.